

Arrest

nr. 258 337 van 16 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 december 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BRIJS, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 30 april 2016 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 3 mei 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 20 januari 2016 in Griekenland en op 4 februari 2016 in Zwitserland (Eurodac).

1.2. Op 13 juni 2016 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,25 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,6 jaar.

1.3. Op 29 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 3 oktober 2018, nr. X).

1.4. Op 25 maart 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 26 september 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 9 juli 2020, nr. X).

1.5. Op 13 oktober 2020 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 8 december 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 9 december 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 13/10/2020
Overdracht CGVS: 25/11/2020*

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en tot de Hazara-etnie te behoren. In uw eerste verzoek stelde u geboren in het dorp Mirhazar in het district Markazi Behsud van de provincie Wardak. U ging naar school in de lokale school van Mirhazar. U had een voorliefde voor de Engelse taal en leerde de taal beter beheersen in uw vrije tijd met de hulp van woordenboeken en door naar de BBC-radio te luisteren. Doordat uw kennis van het Engels beter was dan die van uw leeftijdsgenoten, vroegen uw vrienden u in 1393 om hen bijles te geven. Het begon met 2 à 3 jongens, maar al snel liep hun aantal op tot 15-20 jongeren. U gaf dagelijks een uur Engelse les bij u thuis. U vroeg hier geen vergoeding voor maar uw studenten bedankten u met een wederdienst, bij het oogsten of bij de bouw van uw huis. In de maand jaddi 1394 (eind december 2015 – eind januari 2016) viel de taliban jullie dorp binnen. Bij hun binnenkomst hingen ze een jongen op en staken onder andere een school in brand die door buitenlandse organisaties werd opgericht omdat deze de taal en cultuur van de ongelovigen doorgaven. In de eerste week na hun overname gingen ze van huis tot huis, op zoek naar mensen met banden met de overheid of buitenlanders. Ze kwamen in die week ook bij u thuis langs. Op dat moment was u net bij uw buurjongen die ook Engelse les volgde om hem te melden dat hij noch de andere jongens bij u thuis mochten komen. Het waren drie gewapende mannen die eerst op de deur klopten en dan uw huis binnenstormden waar alleen uw moeder aanwezig was. Ze doorzochten het hele huis op zoek naar u. Ze vertelden dat u de talen van de buitenlanders aanleerde en voor een buitenlandse organisatie werkte. Ze droegen uw moeder op u bij hen aan te melden en zeiden dat ze u niet levend zouden hebben gelaten. Na hun bezoek ging uw moeder onmiddellijk naar het huis van uw buren waar u op dat moment nog was. Ze informeerde u over het bezoek. Later, toen uw vader van de bazar terugkwam, besloten uw ouders u naar uw oom aan moederszijde in Iran te sturen. Uw vader regelde vervoer via een plaatselijke chauffeur, die u in de koffer van de auto stopte en u naar Maidan Shar bracht. Vandaar vertrok u met andere smokkelaars naar Iran. Uw oom liet u weten dat u in Iran niet kon blijven zonder verblijfsdocumenten, waardoor u besloot koers te zetten naar Europa. U reisde via verschillende Europese landen naar België. U verbleef twee maanden in een opvangcentrum in Zwitserland en kwam uiteindelijk op 30 april 2016 in België aan. Op 3 mei 2016 deed u een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

Het CGVS sloot uw verzoek af met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 28 april 2018. Op 3 oktober 2018 verwierp de RvV uw beroep. In het arrest werd de beslissing en de argumentatie van het CGVS gevolgd.

Op 25 maart 2019 vroeg u voor de tweede keer internationale bescherming bij de DVZ. In uw tweede verzoek wijzigde u uw eerdere verklaringen over uw profiel, uw afkomst en uw vluchtmotieven. U stelde afkomstig te zijn uit een andere provincie, namelijk de provincie Bamiyan, en daar problemen te hebben gekend met de lokale autoriteiten. U verklaarde dat u tijdens uw studies een hamburgerzaak opende waar u ook clandestien alcohol uit Jawzjan verkocht. In de winter van 1394 (eind 2015 - begin 2016) kwamen drie vrienden van u in uw zaak langs. Twee daarvan, R. en A., wilden alcohol in uw zaak te nuttigen. Hoewel dit tegen uw principes indruiste, ging u na aandringen van de jongens akkoord en u liet ze in een

achterkamertje alcohol drinken. Alles verliep probleemloos tot een van de jongens flauwviel en uw vriend T. die de twee anderen vergezelde u bij de nek greep en u beschuldigend vroeg wat er is mis was met de alcohol die u hen gegeven had. R. bleek zich intussen uit de voeten te hebben gemaakt. In paniek verliet u uw zaak en u dook onder bij een tante. Die avond hoorde u via telefoon van de eigenaar van de winkel naast uw hamburgerzaak dat de politie langsgekomen was om uw zaak te controleren en te verzegelen. Ook een ambulance was ter plaatse gekomen. De volgende dag ging de politie naar uw ouderlijk huis met een arrestatiebevel voor u omwille van het ongeluk dat zich voordeed. De daaropvolgende dagen kwam de politie bij u thuis langs om u op te sporen. U bleef nog twee dagen ondergedoken bij uw tante vooraleer u na overleg met uw vader vertrok uit Bamiyan. Vanuit het dorp van uw tante ging u met het openbaar vervoer naar Kabul. Van daaruit reisde u met eigen middelen naar uw oom in Iran, waarna u verder doorreisde en uiteindelijk aankwam in België. Na uw vertrek bleef de politie gedurende twee weken wekelijks naar uw ouderlijk huis komen. Daarna kwamen ze minstens nog een keer per maand langs. Nadat ze vernemen dat u ontsnapt was, meldde de politie u aan bij de religieuze raad van Bamiyan die 5 à 6 maanden na uw vertrek een brief stuurde met daarin de vermelding van de bestraffing die u te wachten staat. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: een kopie van uw Afgaans paspoort, twee foto's, uw secundaire school-attesten, uw werkvergunning, een brief van de Raad van geleerden van Bamiyan van 20/01/1395 en de verzendvelop waarmee de drie laatste documenten u werden bezorgd.

Op 26 september 2019 sloot het CGVS uw tweede verzoek af met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw tweede asielrelaas. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV op 9 juli 2020.

Zonder België te verlaten diende u een derde verzoek om internationale bescherming in op 13 oktober 2020. In uw derde verzoek stelt u dat u niet kunt terugkeren naar Afghanistan. U verwijst naar uw dominante en gewelddadige grootvader. Verder hebt u het over A.P., een leerkracht Nederlands met wie in de loop van uw tijd in België een bijzondere band opbouwde en met wie u momenteel wettelijk samenwoont. U geeft aan dat zij u wil adopteren als zoon en dat jullie daarvoor inmiddels de wettelijke procedure zijn gestart. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw Afgaans paspoort, uw geboorteakte, uw taskara, een brief van de dorpsouderen die verklaren dat u afkomstig bent uit het dorp Sork Qool in Bamyan en daar vele jaren gewoond hebt, een document waarin u uw leven in Afghanistan en België beschrijft, het verzoekschrift tot uitspraak van gewone adoptie dat u en A.P. samen indienden bij de rechtbank van eerste aanleg in Antwerpen, de uitnodiging tot verhoor van de politie in het kader van de wettelijke samenwoning van u en A.P., een kopie van de identiteitskaart van A.P., berichten en artikelen over de situatie van de Hazara in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw twee voorgaande verzoeken om internationale bescherming telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat uw voorgehouden vluchtmotieven niet geloofwaardig

werden geacht. Beide beslissingen en de daarin gemaakte beoordelingen werden in beroep door de RvV gevolgd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U brengt in dit derde verzoek geen nieuwe of andere elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerder gemaakte beoordelingen. U rept overigens met geen woord over de elementen die u in uw vorige verzoeken hebt aangehaald. Daarnaast zijn er geen elementen aanwezig in uw nieuwe verklaringen waardoor u alsnog in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Op de vraag naar uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan, antwoordt u dat u nu meer bedreigd wordt. U verwijst vervolgens naar uw grootvader die de baas van de familie is en die een invloed had op uw leven, extremer is geworden. U zegt ook dat hij en de mullah's u vroeger sloegen toen jullie iets verkeerd deden (Verklaring Volgend Verzoek dd. 23.11.2020, punt 19). In de brief waarin u uw levensverhaal beschrijft en uitlegt waarom u uit uw land gevlucht bent, brengt u uw dominante grootvader en de mullah eveneens ter sprake. U zegt dat u religieuze lessen moest volgen bij hen en dat hun gewelddadige gedrag uw kijk op religie veranderde. Doordat uw grootvader u geen vrijheid gaf, zocht u sinds uw kindertijd al naar oplossing om deze situatie te kunnen ontvluchten. Uit uw verklaringen is niet af te leiden welke vrees u bij terugkeer koestert voor uw grootvader en wat er voor zorgt dat u nu meer bedreigd wordt. U legt dit immers nergens expliciet uit. Bovendien hebt u uw grootvader of de bedreigingen nooit eerder ter sprake gebracht tijdens uw voorgaande verzoeken of ter terechtzitting op de RvV. Hierdoor kan het CGVS uw nieuwe verklaringen niet anders dan beoordelen als zijnde weinig geloofwaardige en blote beweringen. Het feit dat u opgroeide in een moeilijke gezinssituatie en/of opnieuw in een dergelijke situatie vreest terecht te komen waarin uw vrijheid beperkt wordt al dan niet door inmenging van familieleden, houdt op zich geen verband met de criteria voor het toekennen van internationale bescherming.

Wat uw levensloop in België betreft, blijkt duidelijk uit uw verklaringen (Verklaring Volgend Verzoek dd. 23.11.2020, punt 16 en 23) en de voorgelegde stukken dat er in de loop der jaren een nauwe band is ontstaan tussen u en A.P. Jullie besloten na twee jaar feitelijk samen te wonen een procedure tot wettelijke samenwoning en tot gewone adoptie op te starten. Deze situatie vormt op zich geen element van vrees bij terugkeer. U stelt dit althans niet als dusdanig in uw verklaringen bij de DVZ en dit blijkt ook niet uit de neergelegde stukken. In het verzoekschrift voor adoptie staat zelfs dat uw ouders en uw familie akkoord gaan met de adoptieprocedure (punt 3).

Voor de volledigheid moet nog gewezen worden op het feit dat u in de brief waarin u uw levensverhaal neergeschreven hebt, aangeeft dat uw mentaliteit beïnvloed is door westerse ideeën. U legt uit dat u van bij uw aankomst in België en mede dankzij A.P. hier kennis maakte met een neutrale overheid, de werking van de democratie, politieke partijen, verschillende religies en de vrijheid van geloof en meningsuiting. U beseft hier dat mensen hier zelf over hun leven kunnen beslissen. Het feit dat uw mentaliteit gewijzigd zou zijn, hebt u in uw verklaringen bij de DVZ niet aangehaald als reden waardoor u niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren. Het CGVS ziet in deze verklaringen ook geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming groter zouden maken.

De overige documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw derde verzoek, kunnen de voorgaande vaststellingen niet wijzigen en bevatten evenmin nieuwe elementen. Uw paspoort, uw geboorteakte, uw taskara en de brief die verklaart dat u afkomstig bent uit Bamyan kunnen hoogstens uw verklaringen ondersteunen over uw herkomst en nationaliteit, maar bevatten geen extra informatie of indicaties over uw vrees bij terugkeer. U legt ook een aantal persartikels, verwijzingen naar een website en een studie neer die handelen over de algemene veiligheidssituatie en de situatie van de Hazara's in Afghanistan. Nergens in uw verklaringen bij de DVZ refereert u aan deze informatie. In een begeleidende brief bij de stukken stelt u evenwel dat u deze toevoegt om de moeilijkheden van de Afghanen in Afghanistan en de Hazara in het bijzonder te staven. Hierbij moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat deze informatie voornamelijk gaat over de risico's die Hazara's lopen en incidenten waarvan ze het slachtoffer werden in andere regio's dan uw eigen provincie – regio's waar er bovendien vaak een veel grotere aanwezigheid is van de taliban of IS. Deze informatie kan dan ook geen ander licht werpen op de analyse van het CGVS over de veiligheidssituatie van uw regio. Daaruit blijkt immers dat Bamyan een van de stabielere provincies van Afghanistan is waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt (cf. infra).

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het

conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bamiyan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 101-107, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/EASO_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Bamiyan behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. De provincie wordt de 'onofficiële Hazara-hoofdstad' genoemd en maakt deel uit van de Hazarajat.

Bamiyan wordt omschreven als één van de relatief veilige provincies die minder geraakt wordt door conflictgerelateerd geweld.

Mede dankzij de sociale cohesie onder de bevolking en de actieve betrokkenheid van religieuze leiders bij vredesprocessen in de provincie behoort Bamiyan tot de meer stabiele provincies van Afghanistan. Uit de provincie komt er amper berichtgeving over veiligheidsincidenten en opstandelingen zijn er slechts beperkt aanwezig. De Taliban heeft er geen lokale vertegenwoordiging.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Bamiyan ruw geschat 495.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 5 burgerslachtoffers vielen, een daling van 29% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 0 en 50 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 15 veiligheidsincidenten gemeld. ACLED registreerde geen incidenten in de districten, Panjab, Waras en Yakawlang. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Bamiyan in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het beperkte geweld dat in de provincie plaatsvindt is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er voornamelijk de vorm aan van aanvallen van de Taliban op de Afghaanse veiligheidsdiensten. De provincie blijkt voorts een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De provincie Bamiyan werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Bamiyan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Bamiyan willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Bamiyan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Bamiyan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bamiyan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

“- Artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;

- Artikel 48/3, 48/4, 57/6/2, 57/5ter van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

- Artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.”

In zijn feitenrelaas licht verzoeker vooreerst toe als volgt:

“Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is afkomstig uit Dasht Essa Khan, Bamyán district in de provincie Bamyán.

Hij is opgegroeid in een zeer strikte religieuze omgeving waar zijn doen en laten volledig werden gecontroleerd. Zijn grootvader was zeer streng, en stelde zich vaak abusief op ten aanzien van hem. Dit bepaalde reeds toen hij kind was zijn visie op religie.

2. Verzoeker is zijn land uiteindelijk ontvlucht eind 2015.

Op 30.04.2016 kwam hij aan in België.

Op 03.05.2016 diende hij een eerste verzoek tot internationale bescherming in.

Zijn eerste verzoek werd definitief verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij negatief arrest van 03.10.2018.

Op 25.03.2019 diende hij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ook deze werd verworpen door het CGVS, en dit werd bevestigd door de Raad op 09.06.2020.

3. Verzoeker verbleef tijdens zijn eerste procedure om internationale bescherming in het opvangcentrum te Broechem.

Hij had een sterke drive had om Nederlands te leren, en ging in die periode regelmatig naar een "taalbabbel" in de Babbelier. In dit kader leerde hij Mevrouw H.T. kennen.

Zij hielp hem vervolgens zich in te schrijven als vrije student aan de Karel de Grote hoge school in Antwerpen, om beter Nederlands te leren.

Zo kwam hij in september 2016 in contact met Mevrouw A.P., die met verschillende nieuwkomers de Nederlandse taal trainde.

Hij kwam regelmatig op bezoek bij Mevrouw A.P., eerst een paar uur, vervolgens een dag, en al snel had hij een eigen slaapkamer bij haar, en verbleef hij soms een heel weekend.

Langzaam begon hun band steeds sterker en hechter te worden.

Toen verzoeker het opvangcentrum moest verlaten in augustus 2018, leek het bijgevolg een evidentie dat hij zich bij Mevrouw A.P. zou installeren.

Zij spendeerden veel tijd samen en leerden elkaar steeds beter kennen. Er ontstond een echte vertrouwensband tussen hen. Verzoeker ontmoette uiteraard ook de kinderen en kleinkinderen van Mevrouw A.P., met wie een mooie familiale relatie groeide.

Mevrouw A.P., heeft een echte ouderrol opgenomen, en verzoeker is haar gaan beschouwen als zijn moeder in België.

Om hun relatie juridisch te verankeren heeft zij op 20.10.2020 een adoptieprocedure opgestart bij de familierechtbank te Antwerpen (stuk nr. 2). Deze procedure is op heden nog hangende.

Ook hebben zij een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd op 06.08.2020. De registratie hiervan werd echter uitgesteld, aangezien de ambtenaar van de Burgerlijke stand bijkomend onderzoek wenste uit te voeren (stuk nr. 3).

Dankzij zijn band met Mevrouw A.P., heeft hij ook veel andere en diverse contacten kunnen opbouwen, waardoor hij volledig ondergedompeld is geweest in de Vlaamse cultuur.

4. Al snel na zijn aankomst in België, werd verzoeker blootgesteld aan de waarde van individuele vrijheid en democratie in België. Zo woonde hij een aantal bijeenkomsten van de politieke partij PVDA bij en ontstond er bij hem grote belangstelling voor politiek. Hij ervoer belangrijke humanistische waarde zoals vrijheid van godsdienst, gelijkheid, democratie.

Om deze reden, en omwille van zijn diepgaande relatie met zijn adoptiefamilie, en de vele gesprekken en uitwisselingen met hen over allerlei maatschappelijke en ethische thema's, en omwille van zijn samenwoont met zijn adoptiemoeder, heeft verzoeker de voorbije jaren een werkelijke transformatie ondergaan. Hij is namelijk sterk veranderd in zijn gedachtengoed en de waarden die hij aanhangt en intussen actief verdedigt.

Zonder zijn afkomst uit het oog te verliezen, komt hij vandaag actief op voor de humanitaire waarden die eigen zijn aan het Westerse (verlichte) denken. Hij verwerpt de in Afghanistan geldende wetten, regels of gebruiken, die o.a. leiden tot onderdrukking van de vrouw, xenofobie en racisme, het opleggen van de islamitische religie zonder enige ander vorm van religie toe te laten, etc.

Omdat hij hierdoor echter een vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar Afghanistan, diende hij op 13.10.2020 een nieuwe verzoek om internationale bescherming in.

Dit verzoek werd niet ontvankelijk verklaard op 09.12.2020.

Dit is de bestreden beslissing.”

Verzoeker voert aan dat, hoewel hij dit niet als dusdanig expliciet heeft uitgedrukt, uit het geheel van zijn verklaringen en de door hem neergelegde stukken blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging koestert omwille van de verregaande verwestering die hij de voorbije jaren heeft ondergaan ten gevolge van onder meer zijn band met A.P. en de onderdompeling in haar netwerk in België. Hij wijst er in dit verband op dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek het volgende verklaarde:

“- Dat hij met Mevrouw A.P. in contact is gekomen, dat zij elkaar beter leren kennen en dat zij ondertussen een wettelijke samenwoning en een adoptieprocedure hebben opgestart;

- Dat zijn opa nog extremer is geworden dan hij reeds was; dat hij de baas is van de familie en altijd is tussengekomen in zijn leven; dat hij als kind door hem werd geslagen.”

Hij meent dat deze verklaringen dienen te worden beoordeeld in het licht van de door hem neergelegde stukken, waarbij hij de nadruk legt op de door hem geschreven verklaring waarin hij uitlegt dat hij het als kind reeds zeer moeilijk vond dat zijn leven volledig werd gecontroleerd door zijn grootvader, en dat hem geen enkele vrijheid werd gegund. Ook schreef hij dat zijn mentaliteit werd beïnvloed door westerse ideeën, onder andere dankzij zijn relatie met A.P., en heeft dit verder concreet uitgelegd. Hij stelt dat het geheel van deze elementen “*duidelijk*” nieuwe elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Hij meent aldus dat zijn aanvraag minstens ontvankelijk had moeten worden verklaard en geeft hierbij een korte theoretische toelichting.

Verzoeker stelt vervolgens dat de beoordeling van de commissaris-generaal niet voldoet aan de plicht om een zorgvuldig onderzoek te voeren, waarbij hij eerst aanvoert dat zijn verklaringen niet beoordeeld werden in samenhang met de neergelegde stukken, doch dat ieder aangebracht element afzonderlijk werd geanalyseerd. Hij licht hierbij toe dat:

“Zo wordt hem verweten dat hij niet expliciet uitlegt welke vrees hij koestert ten aanzien van zijn grootvader, noch dat hij "als dusdanig" heeft gesteld dat zijn nauwe band met Mevrouw A.P. een element van vrees bij terugkeer vormt.

Ook wordt de vrees voor vervolging omwille van zijn verwesterde mentaliteit niet verder onderzocht, enkel omdat hij bij DVZ niet uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij hierdoor een vrees voor vervolging koestert terwijl dit wel blijkt uit de brief die hij neerlegde ter ondersteuning van zijn verzoek.

Er lijkt hier sprake te zijn van manifeste onwil van het CGVS om te willen inzien dat verzoeker doorheen zijn verklaringen en neergelegde stukken heeft trachten duidelijk te maken dat hij een vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van de intense transformatie die hij de voorbije jaren heeft ondergaan ten gevolge van zijn onderdompeling in de Westerse cultuur. Dat hij dit niet uitdrukkelijk met zoveel woorden gesteld heeft, kan het CGVS er niet van ontslaan om te onderzoeken of dit een nieuw element betekent in de zin van de wet.”

Bovendien meent verzoeker, waar de commissaris-generaal stelt dat zijn gewijzigde mentaliteit geen nieuw element vormt dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt, hij voorbijgaat aan de algemene landeninformatie waaruit duidelijk blijkt dat verwesterde Afghanen een risico lopen op vervolging in geval van terugkeer. Hij verwijst in dit verband naar en citeert uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 met betrekking tot de risico’s voor personen die beschouwd worden als verwesterd of als overtreders van de islamitische normen, principes en waarden zoals geïnterpreteerd door AGE’s. Hij citeert tevens uit en verwijst naar informatie van Asyls, EASO, F. Stahlmann, Refugee Support Network en UNHCR met betrekking tot de risico’s voor verwesterde terugkeerders. Verzoeker verwijst verder nog naar rechtspraak van de Raad (RvV 27 november 2020, nr. 245 004) en meent dat de parallellen in deze zaak met zijn persoonlijke situatie “*evident*” zijn. Er is aldus een sterke aanwijzing dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan blootgesteld zou worden aan vervolging omwille van zijn fundamentele mentaliteitswijziging hier in België. Hij acht het aldus noodzakelijk dat er een ernstig en zorgvuldig onderzoek wordt gevoerd naar dit element.

De commissaris-generaal diende de objectieve landeninformatie over de algemene situatie in Afghanistan, waaruit blijkt dat een verwesterde gedrags- en mentaliteitswijziging een grond voor vervolging kan vormen in Afghanistan, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, in aanmerking te nemen, aldus verzoeker.

Gezien hij duidelijk had aangehaald dat zijn mentaliteit gewijzigd was ten gevolge van zijn beïnvloeding door Westerse waarden, had de commissaris-generaal dit moeten onderzoeken en zich niet mogen *“beperken tot het stellen dat verzoeker zijn gewijzigde mentaliteit niet uitdrukkelijk genoeg heeft aangehaald bij DVZ, noch dat hier geen elementen uit blijken die de kans op internationale bescherming groter maken”*.

Verzoeker benadrukt verder dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om hem te horen, terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing kan blijken dat een gehoor noodzakelijk was om bepaalde elementen uit zijn volgend verzoek te verduidelijken. Verzoeker citeert enkele passages in de bestreden beslissing en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal van mening was dat het niet volledig duidelijk was welke nieuwe elementen verzoeker wenste aan te brengen. Hij acht het dan ook onzorgvuldig dat de commissaris-generaal geen verdere onderzoeksdaeden stelde, zoals het horen van verzoeker, hetgeen bovendien volgens hem strijdig is met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de verzoeker minstens eenmaal wordt opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij voert aan dat de uitzondering op deze regel voorzien in artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden omdat uit de motieven van de bestreden beslissing volgens hem duidelijk blijkt dat het niet mogelijk was voor de commissaris-generaal om een geldige beslissing te nemen op basis van enkel de elementen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verstrekt. Verzoeker had dus gehoord moeten worden over de door hem aangebrachte nieuwe elementen.

Verzoeker besluit als volgt:

“Uit het geheel van deze elementen blijkt dat het CGVS niet voldaan heeft aan haar samenwerkingsplicht noch aan de zorgvuldigheidsplicht. Er werd namelijk geen rekening gehouden met het geheel van elementen ter ondersteuning van het volgend verzoek, en het CGVS heeft nagelaten rekening te houden met algemene landeninformatie waar zij nochtans kennis van moet hebben. Ten slotte heeft het CGVS nagelaten verzoeker te verhoren, terwijl niet tot een geldige beslissing kon worden gekomen op grond van het dossier van DVZ alleen.

Hierdoor is de analyse van de nieuwe elementen die verzoeker heeft aangebracht, volstrekt onvoldoende.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een verzoekschrift tot uitspraak van de gewone adoptie (stuk 2);
- een brief *“Uitstel registratie wettelijke samenwoning”* van de Stad Antwerpen van 28 augustus 2020 (stuk 3);
- *“algemene landeninformatie omtrent het risico op vervolging in Afghanistan t.g.v. verwesterd gedrag”* (stuk 4).

De Raad merkt op dat stuk 2 reeds werd neergelegd en zich in het administratief dossier bevindt (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 7).

2.1.3. In een aanvullende nota van 20 mei 2021 legt verzoeker volgende stukken neer:

- een bewijs van wettelijke samenwoning tussen verzoeker en A.P. van 4 januari 2021 (stuk 1);
- *“getuigenissen van verzoeker waarbij hij zijn eigen veranderd denkproces uitlegt omtrent verschillende onderwerpen”* (stuk 2);
- een lidkaart van de PVDA (stuk 3);
- twee rapporten met betrekking tot de vervolging van Hazara's (stuk 4);
- persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan (stuk 5).

2.1.4. In een aanvullende nota van 20 mei 2021 brengt de commissaris-generaal het EASO-rapport *“Country Guidance Note. Afghanistan”* van december 2020 ter kennis.

2.2. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt (artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet).

2.3. Het verzoekschrift verwijst naar de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen en feiten, waarbij hij ingaat op het feit dat hij thans samenwoont met A.P., een Nederlandse vrouw, en dat hij ondertussen

samen met haar een procedure tot wettelijke samenwoning en een adoptieprocedure heeft opgestart (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nrs. 6-7). Hij wijst ook nog op de door hem neergelegde zelfgeschreven verklaring (*Ibid.*, nr. 5), waarin hij stelt dat zijn mentaliteit beïnvloed werd door westerse ideeën. Het verzoekschrift verduidelijkt nog dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in geval van een terugkeer naar Afghanistan omwille van de “*verregaande verwestering*” die hij de voorbije jaren heeft ondergaan ten gevolge van zijn band met A.P. en de onderdompeling in haar netwerk in België. Hij verwijst tevens naar zijn verklaringen dat zijn opa nog extremer geworden is dan hij reeds was en dat hij in zijn verklaring (*Ibid.*) heeft uitgelegd dat hem als kind geen enkele vrijheid werd gegund door zijn grootvader.

Verzoeker legt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota nog bijkomende documenten neer ter staving van zijn samenlevingssituatie in België en zijn gewijzigde mentaliteit, zijnde het onderzoek naar de samenwoning en de verklaring wettelijke samenwoning tussen verzoeker en A.P., getuigenissen waarin hij zijn mentaliteitswijziging die hij ten gevolge van zijn verblijf in België heeft ondergaan verder toelicht en een lidkaart van de PVDA (verzoekschrift, stuk 2; aanvullende nota, stukken 1-3). Ook legt verzoeker algemene landeninformatie neer die betrekking heeft op de risico's voor verwesterde terugkeerders naar Afghanistan (verzoekschrift, stuk 4; aanvullende nota, stuk 5).

De Raad wijst erop dat de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten met betrekking tot zijn samenlevingssituatie in België en zijn mentaliteitswijziging nieuwe elementen vormen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. De vraag die zich *in casu* aldus opdringt is of de door verzoeker voorgelegde nieuwe verklaringen en stukken de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat verzoeker zijn samenlevingssituatie met A.P. en zijn veranderde mentaliteitswijziging niet expliciet heeft aangehaald tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn derde verzoek als redenen waarom hij vervolging vreest in Afghanistan, volstaat niet om te besluiten dat dit geen nieuwe elementen betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad merkt op dat artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet als nieuwe elementen aanmerkt, niet enkel de elementen die de aanvrager van internationale bescherming zelf voorlegt, maar ook nieuwe elementen of feiten “*die aan de orde zijn*”. Dit blijkt ook uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin verduidelijkt wordt dat “*De Commissaris-generaal betreft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen of bevindingen die door de vreemdeling worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd.*” (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53-2555/001, 23*).

De Raad benadrukt verder dat de commissaris-generaal een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdende met de individuele situatie van verzoeker en de algemene informatie over het land van herkomst, en hij moet nagaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De Raad merkt op dat de individuele situatie van verzoeker, die voorhoudt dat hij een bijzonder profiel heeft omwille van zijn duurzame relatie in België met een christelijke, Nederlandse vrouw met wie hij samenwoont en ten gevolge hiervan aanvoert een mentaliteitswijziging te hebben ondergaan, dient te worden onderzocht in het licht van de algemeen beschikbare landeninformatie, zoals die door verzoeker tevens werd neergelegd, waaruit blijkt dat in Afghanistan (een toegeschreven) verwestering een risicoprofiel zou kunnen zijn. Het voorgehouden profiel van verzoeker, de objectieve landeninformatie en de elementen, zoals hoger weergegeven, die het huidige verzoek om internationale bescherming kenmerken, vereisen een volledig en zorgvuldig onderzoek door de commissaris-generaal. Uit de motivering in de bestreden beslissing kan echter niet blijken dit onderzoek werd uitgevoerd.

In het kader van een zorgvuldig onderzoek was het immers aangewezen om de verzoeker te horen over de aangehaalde elementen die mogelijkwijze kunnen wijzen op verwestering, over de kenmerken waardoor verzoeker zich uiterst moeilijk of nagenoeg zich niet kan aanpassen in zijn regio van herkomst in Afghanistan. De beoordeling van deze kenmerken houdt een individueel onderzoek in waarbij voorts

onder meer het gedrag van verzoeker in het land van herkomst, de leeftijd die hij had op het moment van zijn vertrek, hoe hij zich in België heeft ontwikkeld en zijn verblijfsduur in België een belangrijke rol kunnen spelen. Uit de EASO “Country guidance note: Afghanistan” van december 2020, die door de commissaris-generaal ter kennis werd gebracht, blijkt immers dat in kader van een individueel onderzoek ook rekening wordt gehouden met factoren zoals het gedrag van de betrokkene, de streek van herkomst, het gedrag van de familie, enzovoort.

De Raad treedt verzoeker nog bij waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat, indien de commissaris-generaal bepaalde onduidelikheden had over de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen, hij de kans had om verzoeker te horen vooraleer de beslissing tot niet-ontvankelijkheid te nemen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt naar het oordeel van de Raad dat het voor de commissaris-generaal niet mogelijk was om een beslissing te nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verstrekte elementen, zodat de uitzondering op de verplichting tot het organiseren van een persoonlijk onderhoud, zoals bepaald in de zin van artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, *in casu* geen toepassing vindt.

Essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing, zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De bestreden beslissing wordt vernietigd in toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 december 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP